

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przyznanie emerytury z datą wcześniejszą,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20
maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 16 października 2018 r., oddalił apelację A. K. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 listopada 2017 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 6 sierpnia 2017 r., przyznającej ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 6 sierpnia 2017r.

W sprawie ustalono, że odwołujący się żądał przyznania emerytury od ukończenia 65 roku życia. Jednak w momencie złożenia przez niego wniosku wiek ten wynosił 66 lat i dwa miesiące, zaś obniżenie do granicy wskazanej przez odwołującego się nastąpiło od dnia 1 października 2017 r.

Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego z uwagi na treść art. 24 ust. 1b pkt 10 w związku z art. 100 ust.1, art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania zaskarżonej decyzji), bowiem wówczas obowiązywała reguła, że ten wiek wynosi 66 lat i 2 miesiące. Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania nowelizacja ustawy emerytalnej (zob. Dz.U. z 2017 r., poz. 38), gdyż nie można ustalić prawa do świadczenia w oparciu o inny stan prawny niż obowiązujący w dacie wydania decyzji.

Sąd Apelacyjny podzielił przedmiotowe ustalenia i rozważania. Dodał, że przepisy art. 109-114 ustawy emerytalnej nie dotyczą sytuacji odwołującego się, któremu ustalono już prawo do emerytury i nie można jej z datą wsteczną zmodyfikować wskutek zmiany przepisów. W odniesieniu do art. 316 k.p.c. Sąd drugiej instancji podał, że kontroli podlega decyzja administracyjna w zakresie jej zgodności z prawem i dlatego nie wyrokuje się w zakresie zmian w prawie wydanych po dniu jej wydania.

Skargą kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając go w całości. W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł, że istnieje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 maja 2014 r. (K 43/12) zdania odrębne złożyło sześciu sędziów. Zdaniem wnoszącego skargę, doszło do naruszenia zasady lojalności oraz art. 26 ust. 2 Konwencji nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 28 czerwca 1952 r. dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania, gdyż nie odwołuje się do ustawowych przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wymienił występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, względnie potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Tego rodzaju alternatywa nie jest prawidłowa, bowiem albo problem prawny sprowadza się do wykładni konkretnego przepisu i stanowi nowe nierozpoznane dotychczas zagadnienie

prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), albo na tle tego przepisu istnieje rozbieżne orzecznictwo i konieczne jest jego ujednolicenie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Jednocześnie tak postawiony problem winien być wyjaśniony w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tymczasem ono nie jest adekwatne do wywołanych kwestii. W pisemnych motywach skarżący opisuje stan po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 7 maja 2014 r., K 43/12 (OTK-A 2014 nr 5, poz. 50) oraz przywołuje stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 14 kwietnia 2014 r., II UK 439/13 (LEX nr 1458716). W konkluzji stwierdza zaś, że zachodzi konieczność wykładni czy przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 38) – jako niezawierające reguł przejściowych – są zgodne z Konstytucją. W tej mierze należy stwierdzić, że o zgodności z Konstytucją orzeka Trybunał Konstytucyjny i w tej sprawie takie rozstrzygnięcie miało miejsce, co jednoznacznie eliminuje opcję wyłonięcia na tym tle zagadnienia prawnego, którego treść miałaby być powieleniem wątpliwości rozstrzyganych przez Trybunał. Po wtóre, przedstawienie problemu na tle „przepisów ustawy” jest rozwiązaniem lapidarnym. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wskazać konkretny przepis (przepisy), z którym wiąże się dany problem oraz przeanalizować jego możliwe warianty wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Tego również skarżący nie czyni, co obliguje do orzeczenia w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.